

באש. בעוד האלחוטאי מזעיק את הכבאים, החלו השוטרים מוציאים מכוניות מתוך ה בניין האחוז בלהבות. כאשר הופיעו כעביר דקות מספר ארבע מכוניות כיבויהש היה המצב רציני. המוסך, נגריה ומסגריה סמוכות לו היו אופי להבות, היה חשש רציני ש האש תתפשט באיזור צפוף המכיל הרבה בתי-מלאכה, נגריות, מחסנים צריפים. נוסף לכבאי תל-אביב הוזמנו גם שתי מכוניות כיבוי מגבעתיים וששתן עבדו במלוא כוחן, התיזו מבולי מים על הדליקה. בזמן עבודת

של דתות שונות. שלוחתו של האורח היתה בניגוד למה שרצו זורעי השנאה. כתב הצו פה במאמר ראשי, בתמהון מלא כעס: "לא נודעוזה המדינה מגבול אל גבול, לא קרעו קריעה רכבות יהודים. לא התהלכנו כולנו אבלים ומבוששים עד דכוכה של נפש..." **ימי המלניצקי.** בכנסת קם סגן היו"ר, נציג פועלי אגודת ישראל בנימין מינק, דרש מאת שר המשטרה למצוא לא רק את הפושע עים עצמם אלא גם את היד המכונית (אותם). עיתון אגודת ישראל, המודיע, פרסם

מים ביותר בארץ-ישראל, המשקיף על חיפה, המפרץ ועמק זבולון, פסל יפה של איילה המרכינה ראשה לשנת מים. כשבתה הקטנה רובצת לרגליה. כל חיפה עצרה את נשימתה, חיכתה שהאדמה תפתח את פיה ותבלע את ראש העיר ואיילתו. אולם כמו תמיד ניצח הנועז: האיילה הוסיפה לשנות בנחת, שום ברקים של מעלה או מטה לא ריסקו את גופה הלבן. אך כיו להבטיח את הדבר, הוצ' בו על ידה באופן דיסקרטי ובלתי בולט כמה שומרי ראש.

אנגייה תלויים בחסדי ההתחרות החפשית נמנעה מועצת השיחוק לזרוק את כל יתבה על ברית המועצות, מה יהיה אם בשנה הב' אה חשנה מוסקבה את מדיניותה והמועצה תפסיד לקוחותיה הקבועים? הוסכם למכור ל ברית-המועצות חצי מיליון תיבות הדרים ובמרוצת הזמן יתברר מה אפשר להוסיף. לפני חודש יצאה משלחת בת שלושה למוסקבה מצוידת בסמכות לחתום על הסכם למשלוח חצי מיליון תיבות הדרים תמורת תשלום במומנים.

המשלחת דנה משך שבועיים עם נציגי הטרוסט הסובייטי, הגיעה לידי הסכם בכל הסעיפים וכשהגיע הסעיף, הן על צורת התשלום, הודיעו הסובייטים: "אנו נותנים חיטה תמורת הדריים!"

ההצעה לספק חיטה לישראל, היא גיסטה מדינית ממדרגה ראשונה. שלוש שנים לא עלה בידי ישראל לשדל את ברית-המועצות לספק סחורות פחות חיוניות מחיטה עבור הדרי ישראל, והפעם עמדה המשלחת בפני הפתעה גמורה. היא ידעה שיש לקבל דר' לארים ולא יותר. כשנתברר, שההצעה ה' רוסית באה בינחת הצירות הישראלית, גדלה המבוכה כפליים. לחברי המשלחת לא היה מושג על כך. גם מועצת השיחוק, בה מש' תתפים שלושה שרי ממשלה, לא ידעה דבר וחצי דבר על כך.

ולרוע המזל רכשה משלחת הקניות בניו יורק חיטון יתר על הצורך. החיטה האמריקאית היא, מצד אחד, הרבה יותר זולה מהחיטה הסובייטית ומאידך, אין גם רצון להסתכן כעת בתיוני האבים כלכלי עם מוסקבה שעה שחשינגטון מכסה את החשבון.

חיפה

ברקים של מעלה ומטה

במשך חודשים רבים גילגל אבא חושי את הרעיון הנועז בלבו. הוא לא דיבר על כך עם איש. הוא ידע שהוא מחזיק בפצצה העלולה למוטט את בניין הקואליציה המפאייית-דתית מפ"מית בעיריה, לעורר סחרת הקרים בארץ.

לפצצה היתה דמות של איילה קטנה בריה שום של פסל. כשביקר אבא חושי באמריקה ראה את הפסלים הרבים של אנשי ציבור וגי בורים לאומיים הפזורים בכל ערי המדינה. היהרה אבא: מדוע לא נקים פסלים בעירנה, נייפה בהם את גינו וכוורתינו? אולם המסורת היהודית סבורה שכל תמור נה או פסל המראה את דמותם של יצורי אלו-הים הוא חילול הקודש. שום מוסד ציבורי לא העז עדיין להפר מסורת זו — כי כל יור' סד וקוק, אך שהוא, לקולות דתיים. הפסלים המעטים הקיימים בארץ הוקמו בקיבוצים ובקבוצות — האריה הטרומפלדורי בתל-חי, פסל המגינים בהולדה הישנה. פסל אנקלביץ

בית-הכנסת, אחי תמימים שחודל והחשיד מאיר זדומן

הכיבוי הופרעו המצילים לא פחות משלוש פעמים עלידי אועקות שוא שגרמו לשליחתן של מכוניות ממקום הדליקה הגדולה אל קצות העיר השונות. אועקות אלה היו בזמן האחרון לחזון נפרץ, גורמות נזק רב. למראה עבודתם של הכבאים הניח אחד התושבים המעטים בסביבה את צינור הגומי הקצרצר בו התיז קילוחי מים דקים על צריי פו פוי שלא ייאל באש הגדולה, הסתפק ב' הוצאת חפציו למקום מבטחים. ארבע שעות נלחמו מכבי האש בדליקה, הצילו עשרות אלפי לירות עלידי איתורה. עוד קודם לכן חלצו שוטרי הניידת את ה' רכוש היקר ביותר מן האש: מרבית המכרי ניות אשר במוסך. לא ניצלה: מכונית שחסרו לה ארבעת גלגליה ומונעה.

בעמודו הראשון כתבה גדולה מאת סופרו בתל-אביב, שידע לספר על "תמונה מחרידה המזכירה את מעשי צוררי ישראל מימי חמל" ניצקי והיסלר י"ש שנתגלתה לעיני מתפללי בית הכנסת אח' תנ מים, שבאו להתפלל בשעה ארבע לפנות בוקר. הדלת היתה פרו' צה וגוילי ספר התורה היו מונחים על הארץ כשהם "רמוסים ברגליהם הגסות של הפורי עים". "מעשי נאצים" כינה העיתון את ההת' פרוציות, קבע, בניגוד לדעת המשטרה, כי הן בוצעו לא עלידי מטורף אלא בידי כנופ' ייה מאורגנת. עיתון אחר, חילוני, ידועות אח' רונות, שעורכו, הרצל רוזנבלום, איני תמיד מן הבוחלים באלימות*, קבע גם הוא שהפשע בוצע עלידי חוליגנים אנטי-דתיים או אנטי-דימוקרטיים שמאחוריהם עימ'ים "כיחות רבי חשיבות בעולם".

פשעים שלפוחית כנענית
כשנתחו הקוראים את העיתון נודעו. כמה מהם, דתיים אמיתיים, הודעו מעצם המקרה. אולם אחרים, שדתיותם היא סחורה פוליטית, הודעו מסיבה אחרת, כי מאז פצצת פינסק לא אירע מקרה שאמשר היה להשתמש בו כדי לשפוך מבו של גופנים על ראשי המתנגדים לכפייה הדתית במדינה.

כאשר הגיעה ההתקפה כנגד — בלשון הצופה — "חולי רוח ייבסקים וכנענים רש' מיים ובלתי רשמיים" לנקודה של שוא, הת' פוצצה השלפוחית האירוניה שבכל הענין הוא שלהתפוצצות גרמו דחוק אלה שהיו עניינים לנפחה: בא וד הלילות, שבסוע שעבר, הבחינה קי בוצה של נוער הפונע המזרחי שארבה למ' הללים ליד בית-הכנסת הגדול בתל-אביב, כבהור שיטה לחזור לבניין. הוועקה המשי טרה, אולם תחת דג כנעני שמן נפל בידי הרידפים מאיר זלוטן (22), חניך בית-ספר דתי, תחמוני, שאיבד, כפי הנראה, את עש' הויתו ראה עצמו "משיח" ורצה לעורר במקצו את דעת הקהל כנגד הסכם השילוי מים עם גרמניה. מניגת השמצה באמצע נפסקה. אבל, כי עזרת השם, עוד תמצא עילה לחידושה. חולף ריח מצויים בשפע, משני עברי המחיצה.

ככה האיילה בגן פנורמה, חיפה

כיצד משאידים כפופשים?
על גג אחד הבניינים בבית הספר החקלאי במקוה ישראל הוקם מבנה עץ, בו שוכנו 20 תלמידים. הכל הלך למישרים באותו מקום עד אשר, בערב אחד, נתברר שמרבית המשרי כנים לקו בגרדת קשה. מיד כונסה מועצה כללית שהגיעה עד מהרה למסקנה אחידה בקשר לאבחנת המחלה: הגרדת היא תוצאה של נשיכת פשפשים. לכל מחלה יש תרופה, קבעו הצעירים, החליטו להשימד את החרקים הטרדנים באמי צעוי פרימיטיבי אך בטוח ביותר: לצלות אותם באש. הם הדליקו פרימוס, הניחו אותו מתה. למזרון יציפו להתלקחות הפשפשים. אולם תחת זאת אחזה האש במזרון, פשטה על פני כל המבנה. לאחר שכבאי חולון ותל-אביב סיימו את מלאכתם במקום נתברר ש' עלו באש: רכוש בערך של אלפיים לירות (ויש לשער) כמה מיליוני פשפשים.

המעמד השלישי
"היד השחורה"
אותם האנשים הטוענים שכל ערבי בישי' ראל הוא בן גייס חמישי פוטנציאלי ושלכן יש לנשלו ולגרשו, קרנו מרוב נחת. האם לא אמרו זאת כל הזמן? האם לא הזהירו וחזרו והזהירו? כי הנה באה הידיעה האיומה: בגליל המעי-רבי נתגלתה רשת מסועפת של מחתרתי ער' בית בשמהיו השחורה גייס חמישי של הרוזן (המשך בעמוד 10)

שריפות בלי גלגלים אי-אפשר
השעה היתה שלוש ושלשים לפנות בוקר. מכונית המשטרה הניידת סירה בשכונת יד אליהו, תל-אביב, נעצרה לפתע כשלעני' ה' יושבים בה נתגלו להבות מעבר גשר ראשי פינה: מוסך מכוניות גולדשטיין החל עולה.
* הוא שיבה במאמר ראשי, את פורעי קולניע תמר, שופטיקו, בכוח, את הצגת ה' סרטו ספור לואיאננה.

עתה — כך האמינו הכל — נמצא המקרה. ארבעה בתי כנסת, במקומות שונים בתל-אביב חוללו, ספרי תורה וגוילי קודש, פירי כות, תשמישים דתיים אחרים, נקרעו וזוהמה בידיים מיסתוריות. המשטרה, שחקרה את המקרה בקפדנות, הגיעה לידי מסקנה שהפשע בוצע בידי אדם אחד, קרוב לודאי מטורף דתי, כברה זו נתקבלה גם על דעת האורח הרגיל, שלא ייחס לדבר כל חשיבות מיוחדת, לא ראה בו יותר מאשר מקרה מצעיר, אבל שכמותו מתרחשים בכל מדינה, בתי-כנסתיות

ביד-מרכזי. החליט אבא לעשות נסיון ראשון. גם הוא לא העז עדיין לגשת להקמת פסל של אדם — למשל, של חיל אלמוני — אך הוא החליט שחיה קטנה ויפה תקטין את עוצמת השעי' ורוריה. וכדי לעקוף ויכוח סוער בעירייה נמנע גם מלביש תקציב עירוני — בדרך האבא-חושית הרגילה גייס את הכסף ממקור רות פרטיים. בשבוע שעבר ראו המבקרים בגן פנורמה. יצירה של אבא חושי באחד המקומות ה'